

Ian McFadyen

SMRT V ZIMĚ

2024

Copyright © Ian McFadyen 2016

Obálka ANBU

Vydáno © Ivana Mertlová, DOBRÁ DETEKTIVKA

Poprvé vydáno ve Velké Británii v roce 2016 nakladatelstvím The Book Guild Ltd.

Z anglického originálu Death in Winter, The Book Guild Ltd.

ISBN 78-80-909066-4-8

Postavy a události v knize jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je náhodná a autorem nezamýšlená.

Věnováno Lukovi a Connorovi Sparksovým

Kapitola 1

Pátek 21. prosince

Kirkwoodská železniční stanice praskala ve švech. Na každém nástupišti se přelévaly masy lidí sem a tam, někteří šli za nějakým cílem, jiní spíš ne. Mnoho z nich bylo ve výborné náladě, zpívali a smáli se, zatímco se nešikovně prodírali davem na cestě ze svých předvánočních oslav. Byli tam ale i jednotlivci, kteří spěchali na vlak, jenž je měl odvézt pravděpodobně za jejich přáteli, rodinami nebo někým, koho mají rádi, aby s nimi strávili Vánoce.

Velké nádražní hodiny ukazovaly 10:25 večer. U vstupních turniketů se objevila skupinka pěti elegantně oblečených žen, které si mezi sebou hlasitě povídaly a smály se. Dalo jim práci se navzájem přes všechen ten hluk panující okolo slyšet.

„To byl krásný večer,“ poznamenala ta z nich, která vypadala nejstarší, když se skupinka zastavila před vstupem na nástupiště číslo čtyři. „Přeji všem krásné Vánoce,“ pokračovala s úsměvem a pak své společnice jednu po druhé objala.

Jakmile se s každou rozloučila s dostatečnou okázalostí, rychle se otočila a spěchala po nástupišti číslo čtyři ke svému vlaku.

Zbývající čtyři ženy, se kterými strávila dnešní večer v italské restauraci, se za ní dívaly a pak se začaly pochechtávat a vyměňovat si vtípky o chování ženy, která je právě opustila.

„Ještě že ji tak dobře známe,“ poznamenala jedna, „kdybychom nebyly všechny už dlouho kamarádky, člověk by se na Belindu snadno dost našel kvůli těm hrůzám, co z ní občas vypadnou.“

„Ona to ale myslí dobře a v hloubi duše je opravdu hodná,“ poznamenala dáma v černém kalhotovém kostýmu a zelené vzorované halence.

„Já už také musím letět,“ pokračovala. Pak následovala další výměna objetí a přání hezkých Vánoc. Nakonec odkráčela rázným krokem směrem k nástupišti osm na nejvzdálenějším konci nádraží.

„Hayley nikdy nemluví o svých nevlastních dětech,“ poznamenala jedna ze zbývajících tří členek skupinky, která zůstala stát na nástupišti. „Oni se pohádali?“

„Nejsem si jistá, Max,“ odpověděla jí další s lehkým pokrčením ramen, „ale zdá se, že ani James ani Suzane se vracet domů zrovna moc nechtějí,

a řekla bych, že vzhledem k tomu, že jeden bydlí ve Vancouveru a druhý v Brisbane, se dál už odstěhovat nemohli.“

Kapitola 2

„To si děláš legraci!“ vykřikl Robbie. „Proč k nám musí přijet na Vánoce? Je jak noční můra.“

„Je to tetička tvého otce a nemá, kam jinač by jela,“ odpověděla klidně Penny, „nemůže trávit Vánoce sama.“

„A co teta Rose?“ navrhl Robbie, v hlase patrné zoufalství. „Je to přece její matka.“

Penny zakroutila hlavou. „Vždyť přece víš proč,“ odpověděla rozhodně. „Teta Rose a strýc Neil se rozhodli strávit Vánoce s bratrem strýce Neila v Kanadě a prateta Audrey na tom není tak dobře, aby mohla cestovat.“

„To se nedivím, že chce teta Rose zdrhnout,“ zamumlal Robbie. „Ale nevím, proč to s pratetou Audrey musíme vydržet celé Vánoce my.“

„No je mi líto!“ odpověděla Penny, ale z tónu jejího hlasu bylo jasné, že svého syna nijak moc nelituje. „Je to naše rodina a je jí osmdesát tři a prostě přijede. Budeš to muset nějak vydržet.“

Zjevně otrávený Robbie zhluboka vzdychl a opustil kuchyň, kde zůstala jeho matka a dvě sestry.

„Má pravdu,“ poznamenala Jemma, jakmile si byla jistá, že ji bratr nemůže slyšet. „Prateta Audrey dokáže být pěkně nepříjemná, když chce. Což, bohužel, pojďme si přiznat, chce většinu času.“

Penny přikývla. „Já vím,“ uznala. „Ale pozvat jsme ji museli, jinak by byla celé Vánoce úplně sama.“

Jemma přikývla. „My to chápeme,“ odpověděla, „já jen doufám, že nebude protivná úplně celou dobu.“

„To doufáme obě,“ dodala Penny, ale z jejího rezignovaného tónu bylo jasné, že to není moc pravděpodobné.

„Já ji mám docela ráda,“ pípala Natálie. „Myslím, že je fakt zajímavá, jen je prostě trochu stará.“

Jemma a Penny si vyměnily překvapený pohled.

„V tom případě,“ řekla Jemma, „si můžeš vzít na starost, že bude mít pořád co dělat.“

Natálii, jejíž oči po celou diskusi neopustily obrazovku tabletu, zjevně oznámení o příjezdu pratety Audrey na Vánoce nijak nerozladilo, jen pokrčila

rameny. „To není problém,“ odpověděla klidně. „Ukážu jí, jak se hraje Candy Crush.“

+ + +

Když přišel Steve Carmichael domů, byla skoro půlnoc a všechny tři jeho děti už byly ve svých pokojích.

Poprvé od té doby, co se přestěhovali do Moulton Banku, se mu podařilo zařídit si, že nemusí celý týden během Vánoc do služby. Tento pátek byl poslední před týdnem volna, tak vzal Coopera, Watsona a Daltonovou na čínu a pár piv.

„Tak a mám volno až do 29. prosince,“ oznámil radostně a políbil Penny na čelo, jakmile vstoupil do místnosti.

„Pokud ovšem nenastane nějaká krize,“ odpověděla Penny, která věděla velmi dobře, že Steve pravděpodobně řekl členům svého týmu, kteří budou ve službě, aby mu hned zavolali, pokud k něčemu dojde.

„Ne,“ trval na svém její manžel. „Jen pokud by došlo k teroristickému útoku, únosu nějaké důležité osoby nebo vraždě, nic jiného mě následujících osm dní od mé úžasné ženy a tří skvělých dětí nedostane.“ Zatímco to říkal, přešel svižně ke skříňce s nápoji a začal si nalévat velkého Jacka Danielse.

„Zapomněls na tetu Audrey,“ připomněla mu Penny krutě.

Steve obrátil oči v sloup. „Od té nejspíš také ne,“ odpověděl s náznakem hrůzy v hlase. „Už jsi řekla dětem, že přijede?“

„Řekla. Řekla jsem jim to dnes večer.“

„A jak na to reagovaly?“

Penny se chvíli zamyslela, jak mu odpovědět. „No dobrá zpráva je, že se zdá, že alespoň Natálie z toho má radost.“

Steve se usadil vedle ní. „Ti druhí dva ale moc nadšení nejsou, že?“ poznamenal a usrkl ze své skleničky.

„Dalo by se to tak říct.“

„To jim nemůžu vyčítat,“ přiznal Steve. „Musím se přiznat, že ani já sám se na její společnost během Vánoc moc netěším.“

Penny se k němu přitulila. „Prostě to musíme nějak zvládnout,“ poznamenala, jak nejpozitivněji dokázala. „Je to jen na pár dní. Pak ji můžeme zase odvézt zpátky do pečovatelského domu.“

Steve se usmál. „Pár dní s tetou Audrey se ale může zdát jako celá věčnost,“ řekl se smutně rezignovaným výrazem.

Kapitola 3

Sobota 22. prosince

Detektiv konstábl Rachel Daltonová nikdy neměla moc ráda víkendové služby a vzhledem k tomu, že tohle byl poslední víkend před Vánocemi, rozhodně by se jí víc hodilo mít čas dokončit své vánoční nákupy. Pozitivní ale bylo, že službu měla s detektivem seržantem Cooperem, ne s detektivem seržantem Watsonem, a u něj si mohla být alespoň jistá, že se k ní bude chovat s dostatečným respektem, což se obvykle nedalo očekávat, když měla tu smůlu a musela sloužit s Watsonem. Dalším pozitivem bylo, že atmosféra kirkwoodské policejní stanice bývala v sobotu o dost uvolněnější. Šéfinšpektor Hewitt byl naštěstí pryč a detektiv šéfinšpektor Carmichael také, ale ten zas nebyl tak hrozný. Klidnější atmosféra umožňovala policistům ve službě, pokud měli štěstí, aby dohnali nějaké to papírování.

„Jednu rolku se slaninou a střední černou kávu,“ oznámil Cooper, když se vrátil z kantýny se svou a Rachelinou snídaní na malém červeném plastovém táčku.

Rachel se na něj usmála zpoza svého stolu a vzala si to, co bylo pro ni. „Když pracuji s Markem, tak mě nikdo takhle neobsluhuje,“ řekla a myslela to jako kompliment.

„Mě také ne,“ odpověděl. „Ostatně Marc tu nikdy není včas na snídani. Tedy když tu není šéf.“

Rachel se zasmála. „To je fakt,“ dodala a usrkla ze svého šálku.

„Tak máme tu dnes ráno něco nového?“ zeptal se Cooper předtím, než si ukousl pořádný kus ze svého kváskového slaneého koláče se šunkou a párky.

Rachel zakroutila hlavou. „Nic tak velkého, kvůli čemu bychom museli volat Carmichaelovi,“ odpověděla s odkazem na poslední instrukce, které jim šéf dal před odchodem na vánoční dovolenou. „Máme tady pár případů vandalizmu, nic velkého – to mohou vyšetřit chlapi v uniformě – nakupující, která tvrdí, že byla napadena jinou ženou v supermarketu v Moulton Banku, když se hádaly o posledního prémiového krocana, a pak zjevně nějakou mládež, která se bavila tím, že házela sněhové koule z mostu vedle obchvatu na dálnici A59. Kromě toho to vypadá, že se nic nestalo.“

„To je všechno práce pro uniformy,“ souhlasil Cooper, který se rozhodně netoužil do žádného z těch incidentů vložit.

Rachel se usmála. „Už jsem jim to předala,“ ujistila ho.

Cooper popadl svůj hrnek kávy a držel ho pevně oběma rukama. „Dneska ráno byla pěkná zima,“ poznamenal. „Trvalo to věčnost, než jsem oškrábal led z auta, a jestli bude zase večer sněžit, jak předpovídají, tak se vsadím, že většina silnic tady v okolí bude skoro nesjízdná.“

Zatímco mluvil, Rachel si všimla, že se jí na obrazovce počítače objevily informace o novém případě. „Co to je?“ řekla a začala zprávu číst. „Teď tam právě někdo zadal pohřešovanou ženu, která strávila večer s přáteli v Kirkwoodu, a domů nedorazila.“

Cooper se zamračil. „Co se tam přesně píše?“

„Nějaká žena jménem Hayley Bellová,“ odpověděla Rachel, oči zapíchnuté do obrazovky. „Doma ji čekali kolem půl dvanácté večer, ale ona se nevrátila.“

„Tak pozdě?“

Rachel přikývla. „Ano, byla na večeři s přáteli a pak si dali ve městě ještě nějaké pití, doma se potom ale už neobjevila.“

Cooper pokrčil rameny. „Možná toho trochu moc vypila a zůstala přes noc u nějaké kamarádky nebo prostě po cestě někoho sbalila,“ řekl dost lhostejně. „Touhle roční dobou je to to nejpravděpodobnější, co se mohlo stát.“

„Možná,“ odpověděla Rachel, „kdyby to byla mladá dívka, tak bych s tebou souhlasila, ale jí bylo skoro padesát.“

Cooper se usmál. „Nemyslíš, že dámy kolem padesátky můžou také trochu přebrat nebo se s někým seznámit?“ utahoval si z ní.

Rachel se zasmála. „Ano, ale tahle paní je, podle všeho, šťastně vdaná důstojná dáma. Její kamarádky ji viděli večer na nádraží, jak nastupuje do vlaku směrem domů.“

Cooperův výraz se změnil. „Kdo ohlásil její zmizení?“

„Manžel,“ odpověděla Rachel. „Píše se tu, že volal na stanici kolem sedmé ráno a byl dost rozrušený.“

„Jsem si jistý, že nejspíš o nic nejde, ale pro jistotu se na to podíváme,“ řekl Cooper. „Kde bydlí ten pan Bell?“

„V Much Martinu, Horní zahrady, vila Vavřín,“ přečetla mu z obrazovky.

„To je dost nóbl adresa,“ poznamenal Cooper. „Jednou jsem znal holku, která bydlela v Horních zahradách, a myslím, že většina těch domů tam musela stát nejméně milion liber.“

Rachel popadla svou kabelku a oba detektivové vyrazili na půlhodinovou cestu do Much Martinu.

„Tak mi o té své bývalce pověz něco víc,“ vyzvala ho Rachel po cestě chodbou.

+ + +

Když Penny otevřela oči, bylo už skoro devět hodin ráno. Seděla večer se Stevem v pokoji až do jedné hodiny v noci, než se konečně rozhodla jít spát. Ani nevěděla, kdy přišel on, ale vzhledem k tomu, že ještě hluboce spal, usoudila, že si dal nejméně ještě jednoho Jacka Danielse, než se také odebral do ložnice.

„Probud' se,“ trásla mu energicky rameny. „Vlak s tetou Audrey přijede do Manchesteru za necelé dvě hodiny a ty jsi slíbil, že ji vyzvedneš.“

Musela s ním zatřást ještě několikrát, pokaždé o něco drsněji, než se konečně trochu probal.

„Víš, že bych tě mohl obvinít z napadení?“ křenil se.

„To si můžeš zkusit,“ řekla a políbila ho. „Teď sebou ale hod', nebo tam pro tetu přijedeš pozdě.“

Steve se podíval na budík. „Máš pravdu. Už nám zbývají jen dvě hodiny klidu, než se na nás přizene katastrofa v podobě pekelné tety.“

Penny se na něj po cestě do koupelny otočila a usmála se. „Přála bych si, aby to bylo přehnané, ale oba víme, že nejspíš není.“

+ + +

Cooperovo otlučené volvo zaparkovalo před vilou Vavřín v Much Martinu. Přesně, jak předtím v kanceláři říkal, domy v Horních zahradách byly okázalé a draze vypadající. Ne že by to na Rachel udělalo nějaký velký dojem – ona sama byla vychována v domě, který byl ještě větší a luxusnější než ten, na který se teď dívala.

„Všechno to vypadá tak vánočně,“ poznamenala Rachel, když vystupovali na zasněžený chodník.

„Ještě že mají odhrabanou cestu k domu,“ řekl Cooper, když už po ní šli směrem ke vchodovým dveřím.

Detektivové ušli po dlážděné příjezdové cestě jen pár kroků, když se dveře domu otevřely dokořán. Stál v nich starší vysoký dobře oblečený, ale zjevně vyčerpaný muž.

„Podle toho, jak vystrašeně se tváří, to bude nejspíš pan Bell,“ poznamenal Cooper potichu tak, aby ho neslyšel.

Než Rachel odpověděla, pozorně si muže prohlédla. „Chudák starý, vypadá, že má o ni hrozný strach,“ zašeptala.

„Vy jste nejspíš od policie?“ zeptal se muž s precizní výslovností, i když se mu hlas trochu třásl, což bylo za dané situace pochopitelné. „Už jste o Hayley něco zjistili?“

Cooper k němu dorazil první. „Já jsem detektiv seržant Cooper a tohle je detektiv konstábl Daltonová,“ představil je a zároveň vytáhl průkaz, aby to potvrdil. „Vy jste pan Bell?“

Muž chvíli neodpovídal. Zdálo se, že zaměřil veškerou svou pozornost na Rachel. Jeho malé tmavé oči si ji prohlížely skoro s vědeckým zájmem.

„Jste pan Bell?“

„Ano, jsem Duncan Bell,“ odpověděl nakonec.

„Můžeme jít dál, prosím?“ dodal Cooper.

„Samozřejmě. Pojďte dál.“ Udělal pár kroků zpátky, aby jim umožnil projít dveřmi do luxusně zařízené, bílým mramorem vydlážděné vstupní haly, které dominoval obrovský vánoční strom ověšený draze vypadajícími modrými a stříbrnými koulemi.

„To je tedy strom,“ poznamenala Rachel s úsměvem.

Zpočátku si nebyla jistá, jestli její poznámku Bell slyšel. To, že vůbec nereagoval, naznačovalo, že je buď nahluchlý, nebo se rozhodl její kompliment ignorovat. Nakonec však po několika vteřinách odpověděl. „Já si potrpím na věci, které na první pohled ohromí,“ řekl tónem, který způsobil, že se oba policisté cítili najednou trochu nesví.

Zavřel za nimi dveře a ukázal směrem k velkým dubovým dveřím na druhé straně haly s lesknoucí se bílou podlahou. „Jděte, prosím, do Podzimního pokoje a udělejte si pohodlí,“ řekl.

„Podzimní pokoj?“ zeptal se Cooper překvapeně.

„Ano,“ odpověděl Bell uvolněně. „Každou ze čtyř místností tady v přízemí jsem ladil do jednoho ročního období. Používají se samozřejmě celý rok, ale vybírám si podle toho, jakou mám náladu.“

„A pro jakou náladu je Podzimní pokoj?“ zeptal se Cooper, který začínal mít vážné pochyby o duševním zdraví jejich hostitele.

„Melancholickou,“ odpověděl Bell bez váhání. „Léto skončilo a blíží se zimní chlad.“

Daltonová a Cooper si vyměnili rychlý pohled, oba z něj byli zmatení. „Obávám se, že o vaší paní ještě nemáme žádné zprávy,“ řekla Rachel, která chtěla vrátit konverzaci zpátky k tomu, proč přišli, a také odpovědět starému muži na jeho první otázku.

„Přišli jsme, abychom se vás zeptali na pár věcí, pokud dovolíte,“ dodal Cooper.

„Samozřejmě, pokud to pomůže, abyste našli mou ženu. Běžte dál, Belinda a Lesley už tam jsou.“

„Belinda a Lesley?“ opakovala po něm Rachel s otazníkem v hlase.

„Ano,“ odpověděl Bell, kterého jako by pobavilo, že neví, o koho jde.

„Belinda Bishopová a Lesley Saxhamová,“ potvrdil s důrazem na každou slabiku jmen obou dam. „Byly včera večer s Hayley v Kirkwoodu.“

„To nám pomůže,“ řekl Cooper. „Měli jsme v plánu si s přítelkyněmi paní Bellové promluvit, až pojedeme odsud, takže nám to ušetří dost času.“

+ + +

Rychlík z Milton Keynes zastavil u nástupiště číslo šest na nádraží Manchester Picadilly v deset hodin čtyřicet minut dopoledne. Měl asi deset minut zpoždění, což bylo dobře, protože Carmichaelovi trvala cesta po kluzkých venkovských silnicích o něco déle, než předpokládal. Nakonec dorazil jen pár minut předtím, než vlak přijel.

Od své sestřenice Rose dostal textovou zprávu, že svou matku úspěšně posadila do druhého vagónu odpředu, takže svou nechtěnou návštěvu na sváteční dny našel snadno.

„Ahoj, Audrey!“ pozdravil ji žoviálně, když k ní přišel uličkou vagónu.

Audrey opustila Skotsko před víc než padesáti lety, ale silný skotský přízvuk jí zůstal. „Oh, ahoj, drahoušku,“ odpověděla hlasitě. „Tak ráda tě vidím. Ta cesta byla vážně hrozná. Vlak byl přeplněný a představ si, že jsem musela tomu mladému muži říct, aby si ztlumil hudbu. Bum, bum, bum, někteří lidé jsou tak bezohlední.“

Zatímco mluvila, kývla hlavou směrem k mladému muži, který si právě oblékal sako, ale naštěstí její poznámku neslyšel, protože měl v uších červená sluchátka.

Carmichaelovi se podařilo udržet si úsměv. „No už jsem tady,“ odpověděl, „pomůžu ti vstát.“

„To dokážu sama,“ odpověděla Audrey ostře. „Jsem jen trochu pomalá, ale zvládám to. Jen mi vezmi tu tašku.“ Zvedla oči směrem k velkému červenému kufru, který byl nacpaný na polici nad sedadly. „Dávej pozor, je to těžké.“

Teta Audrey měla pravdu. Kufr musel vážit nejméně patnáct kilo a dalo mu docela práci ho sundat a položit na podlahu.

„Měli bychom si pospíšet,“ dodala Audrey, když už se šourala uličkou ke dveřím. „Ten vlak určitě za chvíli zase odjíždí a ujede i s námi, když si nedáme pozor.“

„Nedělej si starosti,“ ujišťoval ji, „ten hned tak dál nepojede.“

„Budeš mi muset pomoci dolů,“ řekla Audrey, když došla ke dveřím vagonu a zjistila, že na nástupiště vede nevysoký schod.

Steve na chvíli pustil kufr a pomohl jí. Příjemně ho překvapilo, když mu jiný cestující, ten samý mladý atleticky vypadající muž, kterému teta předtím vynadala kvůli hudbě, pomohl s kufrem a postavil mu ho na nástupiště k nohám.

„Děkuji.“ Mladík se usmál a vyrazil rychlým krokem směrem k východu.

„Nevíš, kde jsou toalety?“ zeptala se teta. „Já to do té doby, než dojedeme k vám, nevydržím.“

Steve si dlouze zhluboka povzdechl. „To nevím,“ přiznal, „ale najdeme je.“

+ + +

To, jak byl Podzimní pokoj zařízený a vymalovaný, přesně odpovídalo jeho jménu. Tři těžké mrkvově červené pohovky dominovaly místnosti laděné do tmavě jantarové v kombinaci s dubovým dřevem.

Napravo ode dveří vystupoval do místnosti velký kamenný krb, ve kterém hořela polena jasně oranžovým plamenem. Oheň pomalu stravující dřevo praskal a prskal. Stejně impozantní bylo i velké okno, které zabíralo od podlahy ke stropu skoro celou jednu stěnu místnosti proti dveřím.

Když vešli do místnosti, všimli si Cooper a Daltonová jako první Lesley Saxhamové. Seděla klidně sama na jedné z pohovek, které byly ve velkém impozantním pokoji sestavené do podkovy. Druhé ženy si všimli teprve za chvíli. Belinda Bishopová přecházela nervózně podél velkého okna. Už to tak dělala posledních dvacet minut.

Belinda i Lesley byly dámy kolem šedesátky. Nicméně se od sebe výrazně lišily v tom, jak vypadaly i jak se chovaly, což Cooper a Daltonová brzy zjistili.

Belinda byla vysoká štíhlá dáma s uhlově černými vlasy zastřiženými spíše prakticky než elegantně. To bylo ve velkém kontrastu s tím, jak byla oblečená. Všechno, co měla na sobě, bylo zjevně z některého z nejdražších butiků v okolí. Byla výřečná, přímá a extrémně sebevědomá. Občas měla ve zvyku říkat víc to, co si myslí, než co pro ni bylo dobré. Ne že by si toho však byla vědoma nebo jí to dělalo starosti.

Na druhou stranu Lesley se tvářila uvolněněji. Měla silné černé brýle a na hlavě kšticí kudrnatých šedivých vlasů, kterou jen s obtížemi držela pohromadě červená čelenka. Bylo jasné, že jí na vzhledu záleží mnohem méně než její přítelkyni. Jak oba detektivové brzy pochopili, Lesley ochotně přenechávala místo ve středu pozornosti někomu jinému, ale když se jí někdo zeptal na názor nebo komentář, její odpověď vždy prozrazovala nejen vysokou inteligenci, ale i schopnost vyjádřit své myšlenky jasně, přesvědčivě a zároveň diplomaticky.

I přesto, jak byly odlišné, byly Belinda a Lesley velmi blízké přítelkyně a spolu s Hayley Bellovou a Francis Scottovou tvořily základ malého čtenářského klubu, který založily před dvaceti lety.

„Dali jste si na čas,“ poznamenala Belinda nepřítli zduřile, jakmile uviděla Coopera a Daltonovou. „Už je to dvanáct hodin od té doby, co Hayley někdo naposledy viděl. To tedy není moc dobré.“

Nebylo zřejmé, jestli Duncan Bell, který za nimi vešel do místnosti, nebo Belinda Bishopová sdílí její názor, jelikož ani jeden nic neřekl. Nicméně z jejich výrazu bylo jasné, že to nebylo poprvé, co se za Belindinu hrubost stydí.

„Imenuji se detektiv seržant Cooper a tohle je detektiv konšábl Daltonová,“ představil je Cooper, který se rozhodl Belindinu poznámku zcela ignorovat. „Rádi bychom vám položili pár otázek.“

Belinda přestala přecházet sem a tam a s rukama překříženýma na hrudi se na ně ošklivě podívala. Lesley si jí nevšímala, usmála se na Coopera a gestem vyzvala Duncana Bella, aby se posadil vedle ní. „Pomůžeme vám, seržante, jak jen budeme moci,“ řekla. „Co byste chtěl vědět?“

+ + +

Carmichaelovo BMW zaparkovalo před jejich domem v půl jedné odpoledne.

„A jsme tady, Audrey,“ řekl.

„Nejspíš mi budeš muset pomoci tady do těch schodů, vypadají, že by mohly klouzat,“ odpověděla mu teta, když si všimla čtyř malých schodů vedoucích ke vstupním dveřím domu Carmichaelových.

Steve se přinutil k úsměvu a rychle vystoupil z auta.

V tu chvíli se otevřely vstupní dveře a vyšla Penny s Natálií, aby návštěvnici přivítaly. „Ahoj, jak to šlo?“ zeptala se tiše Penny.

Steve jen protočil oči. „Netuším, jak to s ní vydržíme celých pět dní,“ odpověděl. „Cesta netrvala ani dvě hodiny a už jsem měl nejmíní desetkrát chuť ji zaškrtnout. Je tak...“ Než mohl větu dokončit, zachytil koutkem oka, jak se teta Audrey marně snaží dostat z auta.

Penny si toho všimla také. „Počkej, pomůžu ti,“ zavolala. Steve to rád nechal na ní a místo toho vytáhl z kufru auta obrovské červené zavazadlo.

Penny se podařilo zdárně dostat pratetu Audrey do domu a přes předsíně do obývacího pokoje.

„Na téhle pohovce já sedět nemůžu,“ prohlásila teta rozhodně, „je moc nízká.“

Penny se předtím, než odpověděla, podívala na svého muže. „No možná bychom ji mohli trochu podložit.“

„Musí být nejméně o dvacet centimetrů vyšší,“ pokračovala Audrey. „To vám Rose neřekla, že už si nemůžu sedat na nic, co je nízké?“

„Nejspíš řekla,“ odpověděla Penny taktně, „ale asi jsme zapomněli.“

Steve se zhluboka nadechl. „Půjdu se podívat, jestli máme v garáži nějaké dřevo,“ řekl a nechal tam svou ubohou ženu a dceru s tetou samotné.

+ + +

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Cooper Daltonové, jakmile byli zpátky v autě.

Rachel Daltonová se zavrtěla na sedadle a pak se na něj otočila. „Ten dům, to je teda něco,“ odpověděla. „Lesley Saxhamová mi připadala milá, ale Duncan Bell a Belinda Bishopová se mi zdáli trochu divní.“

Cooper se zasmál. „To je slabé slovo,“ odpověděl. „Mně přijde, že Duncan Bell je na hranici přičetnosti, ale nejspíš bychom k němu měli být shovívaví, když uvážíme, že se jeho žena pohřešuje. Ale ta Belinda, ta se mi opravdu moc nelíbila. Je panovačná a arogantní jak nějaká koloniální panička.“

Rachel se zašklebila a přikývla, aby naznačila, že má v podstatě stejný názor. „Máš naprostou pravdu.“

„Ale bylo zřejmé, že si všichni dělají opravdu starost,“ pokračoval Cooper.

„A navíc,“ dodala Rachel, „podle toho, co říkali, tady není v podstatě žádný důvod se domnívat, že by paní Bellová odešla z vlastní vůle.“

„Leda snad aby se zbavila svého bláznivého manžela,“ řekl Cooper s úsměvem. „Ale ve skutečnosti s tebou souhlasím a začínám mít pocit, že se jí něco nejspíš stalo.“

Rachel přikývla. „Tak jak na to půjdeme?“ zeptala se Rachel.

„Zavoláme Carmichaelovi. Já vím, že má oficiálně volno, ale měl by to vědět.“